

Ведбал: Аз не.

Николай: Защо?

Ведбал: По простата причина, че не съм пил шампанско.

Веселин: То бие в главата.

Червения: А мене в краката..

Николай: Глупости. Това не е интересно. По интересно от всичко е как ще изхвъркне запушалката/смях /

Ведбал: В запушалката, която ще изхвъркне до тавана не вярвам, както не вярвам в твоята келнерка Мици ни гледа защото още не сме платили консумацията си.

Червения: Не забравяй че се плаща след като сме пили и то на тръгване... не ще ни уплашат свирепите погледи на коприненото Мици!

Ведбал: О тя е много добра цем като те търпи с воинските ти панталони..

Червения: Ти си прав. Някой ден ще ѝ отблагодарим най-сърдечно и тържествено.

Ведбал: Как?

Николай: Оставете вашата мици и погледайте най-красивия свят на София каз дефилира пред вас.

Ведбал: Дефилират. Това е мизерията на кална София т.е. елита на проституцията.

Червения: Ха така, Ведбале тук вече почна да ми харесваш. Нашия юнкер станал моралист.

Николай: Тя беше достойна за любов и той я любеше..., но тя не бе достойна за любов и той не я любеше-така казва Петер Алтенберг в сандали.

Ведбал: Алтенберг ѝ мечти, а ми свири цигулка в коремът..

Червеният: Ха сега де! ХНА келнерката/Донесете един чай!/на Ведбала/Ведбале,

Аз плащам..., аз джентлемент от периферията..

Ведбал: Впрочем като разправаш за материал?! До кога искш стихотворението политическо, захарно или Пастуховско?

Николай: Това е вече твоя работа. Ако искаш можеш да напишеш нещо и за Малинов, то си е твоя работа.

Ведбал: Бял кахър ме е хванал за твоя Малинов...и до като той там шушу-мушу с Франше депре-газ няма, пари няма...има царевичен хляб, черна борса.

Червения: Тх като бяхме в Завоя на Черна..., какъв хляб ядохме...морузняк! Не ще го забравя и след десетото си прераждане..

Ведбал: Значи ти си теософ Дъновист!

Червения: На фронта тия научихме ...дън-дан. Особено на 1050 и червената стена за дъновизъм пееха франските мини и немската артилерия.

Николай: И ние се запознахме с тях.

Ведбал: А сега ще се запознате с друг тип война-икономическата или как се пишат злободневки за 25 левчета и то книжни конорар.

Николай: Може и така да е, но все пак ти се живее и пише и дори мечтай за Лорелей!

Ведбал: Ти Червения ще драснеш ли нещо за Рългарана?

Червения: Мисля. Ще дам една поема в проза посветена на мой другар убит при последните боеве на черна.

Ведбал: За сега и такива ни трябва.

Червения: Някой ден щея донеса.

Николай: Вла в редакцията в 10 часа.

Червения: Точно в 10, защото о имам лекция в университета и ти Ведбале нали

